

Бога, или — на други-тъ вышны обязанности. Апостоль като узналъ че го ожидавать въ Иерусалимъ узы и скърби, казалъ: *ни единого же попеченіе творю, ниже имаю душу свою честну себя, развъ еже скончати теченіе мое съ радостію, и службу, юже пріяхъ отъ Господа Иисуса за свидѣтелствовати Евангеліе благодати Божіе* (Дѣян. 20. 24) Споредъ това не нарушавать обязанности-тѣ си, относимъ за съхраняваніе-то здравіе-то и живота, тѣи, които заради испълненіе-то обязанности-тѣ на званіе-то си, отъ любовь, заради обще добро на мнозина, — подвергавать себе на явнѣ опасность да ея лишять отъ здравіе-то и отъ самый животъ. Напр. когато воинъ отиде на явнѣ смъртъ за вѣрж-тѣ, за Царя и отечество-то; когато сынъ за спасеніе-то на баща си отъ смъртъ отдава му и послѣднѣи си кѣсокъ хлѣбъ. Така не нарушавать обязанности-тѣ относимъ за храненіе-то здравіе-то и живота и тѣи, които удручавать и истощавать свое-то тѣло чрѣзъ непрерывно пощеніе, чрѣзъ колѣнопреклоненіе, всенощны молитвенны бдѣнія, поклоны и лишенія отъ всякой тѣлесенъ покой и удобство на живота за придобываніе-то вѣчно-то спасеніе. *Всякъ подвижайся отъ вѣсть воздержитсѣ; и ошъ убо да истыиенъ вниецъ примутъ, мы же неистыиенъ. Азъ убо теку, не яко безвѣстно: тако подвижаюся, не яко воздухъ біяй. Но умерщвляю тѣло мое и порабощаю, да не како шимъ проповѣдаю самъ неключимъ буду* (1 Кор. 9. 25—27).

§ 244. Обязанности-тѣ во время на болѣз.

Когато постыгне Христіянина каква да была болѣзъ, то той изведнажъ преди всичко трѣбѣ да ся въоружа съ тѣрпѣніе-то, смиреніе-то и упованіе-то на Господа; че болѣсти-тѣ ся поущать на насъ отъ Господа Бога за възбужданіе-то насъ кѣмъ покаяніе. Премудрый Сирахъ говори: *чадо, въ болѣзани твоей отступи отъ прегрѣшенія и отъ всякаго грѣха исправи сердце твое* (гл. 38. 9, 10). Слѣдъ това, за да има надеждъ за повржданіе здравіе-то, трѣбѣ да ся въсползува чрѣзъ надлѣжащи-тѣ средства и лекарства на лекаря за усмиряваніе болѣж-тѣ, комуто да открие вѣчки причины и обстоятелства на болѣж-тѣ си, и точно да испълнява неговн-тъ предписанія и наставленія; по увѣщаніе-то на Св. Писаніе: *Почти врача противу погрѣбъ честію его: ибо Господъ созда его. Господъ созда отъ земли врачеваніе, и мужъ мудрый не возмущается ими* (Сир. 38. 1—5 и. . .)

Въ продѣлженіе на болѣзъ-тѣ растревоженин-тѣ чувства трѣбѣ да покоряваны на разсѣдока. а разсѣдокъ Богу. Макарь жалости-тѣ и слъзи-тѣ не ся запретени, въ болный-тъ трѣбва да ги умѣрва, за да не бы породилъ въ себѣ роптаніе на Бога и да не бы ея направилъ въ отягченіе на окружающы-тѣ го; болникъ-тъ трѣбѣ да ся ползува и отъ время-то, въ което почувствува облегченіе отъ болѣж-тѣ, та най внимателно да ся размысли за вѣчность-тѣ и за преминалый си животъ, и да предиріемы твърдѣ рѣшимость че ще го поправи занарѣдъ. А когато ся уснлва болѣзъ-та и угрожава смъртъ, трѣбѣ да приведе въ порядокъ вѣчки-тѣ си дѣла; тука особенно ся относи: примиреніе-то съ тыя, които смы оскърбили; съ щедро възнагражденіе за вреда и обиды, причинены-тѣ отъ насъ на други, законне распорѣжданіе на оставалы-тѣ ни имущества. При особенны-